

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.424 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X, handelend in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van X en X, van Belgische nationaliteit, op 20 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 mei 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering van afgifte van een visum type D, gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MELIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers eerste zoon S.T.S. wordt geboren te Conakry op 7 januari 1999 en verzoekers tweede zoon S.A.M. wordt geboren te Conakry op 16 januari 2002.

Op 13 december 2007 vragen beide zonen een visum voor lang verblijf, type D aan, in het kader van een gezinshereniging met verzoeker, met name hun vader, die de Belgische nationaliteit verkregen heeft.

Op 22 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de visumaanvragen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op 13/12/2007 via dat Belgische Ambassade te Conakry visumaanvragen gezinshereniging ingediend werden op naam van S.A.M.(...), geboren op 16/01/2002 en S.T.S.(...), geboren op 07/01/1999 beiden van Guinese nationaliteit, om hun vader in België, S.A.O.(...), geboren op 02/06/1970, te vervoegen;

Overwegende dat de aanvraag van S.T.S.(...) ingediend is op grond van een uittreksel van de geboorteakte en niet op basis van een originele akte;

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid, moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat het onmogelijk is op basis van een uittreksel van geboorteakte de afstammingsband vast te stellen;

Overwegende daarenboven dat het administratieve dossier geen geboorteakte van S.A.M.(...) bevat;

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt;

Overwegende dat een zekere S.M.A. (...), geboren op 15/05/1977, in 2002 een visumaanvraag gezinshereniging indiende om zijn vader S.A.O.(...) in België te vervoegen. Deze aanvraag werd geweigerd omdat de verwantschap tussen betrokkenen niet werd bewezen en omdat het kleine leeftijdsverschil tussen betrokkenen erop wees dat de heer S.A.O de vader van de aanvrager niet kon zijn;

Overwegende dat op 29/10/2006 een Guinese dame met de verblijfskaart van mevrouw D.H.(...), de echtgenote van de heer S.A.O. (...) illegaal het land trachtte binnen te komen;

Aangezien wegens de bovenstaande elementen twijfels rijzen omtrent de documenten en de afstamming en deze op onvoldoende wijze aangetoond werd;

De voorgelegde documenten kunnen bijgevolg niet worden erkend in België en de visumaanvragen worden geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe visumaanvraag.

Overwegende dat betrokkenen hiertoe reeds de toestemming gegeven hebben (ondertekenen van de bijlage 2), kan de procedure worden opgestart.(...)"

2. De rechtspleging

Verzoeker vraagt in een fax gedateerd op 24 maart 2009 en gericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om de ingestelde vordering te laten behandelen door een Franstalige kamer van de Raad. Hij wijst er op dat aangezien hij steeds geopteerd heeft voor het gebruik van de Franse taal in zijn relaties met de federale overheidsdiensten, deze taal, overeenkomstig artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, als proceduretaal dient gebruikt te worden.

De vraag van verzoeker om de zaak te verwijzen naar de Franstalige kamer bij de Raad hangt samen met de vraag naar de gegrondheid van het door verzoeker aangevoerde eerste middel. Daar zal blijken dat het door verzoeker aangevoerde middel faalt, is er geen reden om de huidige vordering te laten behandelen door een Franstalige kamer.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna verkort Taalwet Bestuurszaken) en van de bepalingen van het handvest van de gebruiker van de openbare diensten van 4 december 1992.

Deze zijn volgens verzoeker geschonden doordat de bestreden beslissing in de Nederlandse taal werd genomen terwijl verzoekers kinderen uitsluitend de Franse taal hebben gebruikt bij hun visumaanvraag. Verzoeker stelt dat artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken van openbare orde is en bepaalt dat de centrale diensten voor hun betrekkingen met particulieren gebruik dienen te maken van de drie nationale talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend. Volgens verzoeker staat dit los van de plaats van domicilie in België. Volgens verzoeker zou het beginsel van goed bestuur de verwerende partij ertoe moeten hebben geleid, gebruik te maken van een taal die voor de bestemming van de akte verstaanbaar is. Het is evident dat noch verzoekers kinderen, noch hun vertegenwoordiger ter plaatse die de beslissing in ontvangst heeft genomen de Nederlandse taal machtig zijn. Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, wat tevens het tegensprekelijke karakter van de procedure en de beroepsmogelijkheden schaadt, die zijn voorzien door het handvest van de gebruiker van de openbare diensten van 4 december 1992.

Verweerder antwoordt dat aan de loketten van de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging ingevulde typeformulieren geen taalkeuze bevatten, doch het doorgaans meertalige formulieren betreft, die worden ingevuld door de aanvrager en die door de diplomatieke vertegenwoordiging worden overgemaakt, via de FOD Buitenlandse Zaken. Het beslissingsformulier is gesteld in twee landstalen, het Nederlands en het Frans, zodat de bestreden beslissing zowel in het Nederlands als het Frans kon worden gegeven. De beslissing gaat immers uit van de Federale overheid die eenzijdig oordeelt omtrent een voorliggende situatie zoals die blijkt uit het aanvraagformulier. Verzoeker heeft geen zelf opgestelde aanvraag gericht tot de overheid. Bovendien kan de verzoeker, als niet-ingezetene van de Belgische Staat, zich niet beroepen op de wetgeving omtrent het taalgebruik in bestuurszaken die tot doelstelling heeft de pariteit in taalgebruik op nationaal vlak in evenwicht te houden. Er kan derhalve geen sprake zijn van schending van de Taalwet Bestuurszaken.

Verzoeker stelt terecht dat de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst is waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“ De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”. Tevens dient er op gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Hieruit volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoeld (Gedr. St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend;

Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...)

Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (...).”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling, gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig door verzoeker worden aangevoerd.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(...) In zijn binnendiensten (...) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal (...).”

Vermits verzoekers zaak niet in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu hij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaalt door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtal), vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekers kinderen blijkens het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar E.B. (...) en ook finaal ondertekend werd door E.B. (...) en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld. Bijgevolg wordt noch het tegensprekelijke karakter van de procedure noch de beroepsmogelijkheden, die voorzien zijn door het handvest van de gebruiker van de openbare diensten van 4 december 1992, geschaad.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 27 en 28 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna verkort WIPR), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Daarnaast voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker stelt dat voor elk kind het origineel en gelegaliseerd uittreksel van de geboorteakte, uitgereikt door de bevoegde ambtenaar, werd neergelegd en niet voor slechts één kind zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk voorhoudt en dat de bestreden beslissing onterecht deze akten weigert te erkennen daar artikel 27 van het WIPR uitdrukkelijk voorschrijft dat een buitenlandse akte moet worden erkend in België indien de

rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, in casu het Guineese recht. Geen enkele overheid geeft de originele aktes mee, die worden bewaard in de bevolkingsregisters, maar wel een letterlijke kopie van de geboorteakte of een origineel uittrekstel van de akte zoals in casu het geval was. Verzoeker heeft in het verleden reeds zijn echtgenote en twee kinderen via gezinshereniging naar België laten komen, waarin dezelfde originele uittreksels van de geboorteakten werden neergelegd. De bestreden beslissing verwijst evenwel naar artikel 27 van het WIPR, doch motiveert niet waarom de akten niet rechtsgeldig zouden zijn naar Guineese recht.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing onterecht geen bewijswaarde hecht aan de neergelegde geboorteaktes en er niet in slaagt om het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten te leveren zoals is voorgeschreven door artikel 28, §2 van het WIPR. De geboorteaktes tonen duidelijk de afstammingsband aan tussen de kinderen en hun vader en de twijfels die verweerder aanhaalt om aan de echtheid van de afstammingsband te twijfelen, bevatten geen grond van waarheid en vormen een manifeste beoordelingsfout van de feiten. Met betrekking tot de visumaanvraag die MAS zou hebben gedaan als zoon van verzoeker, terwijl gebleken is dat MAS nooit verzoekers zoon kon zijn gelet op het geringe leeftijdsverschil van zeven jaar, stelt verzoeker vast dat verweerder zich vergist heeft. Verzoeker draagt dezelfde naam als zijn neef, wat vaker voorkomt doordat de eerst geboren zoon vaak deze naam krijgt. MAS is dan ook de zoon van verzoekers neef en diende geen aanvraag tot een visum tot gezinshereniging, type D in, in functie van verzoeker, die zijn vader zou zijn, doch vroeg enkel een toeristenvisum type C aan om een vakantie door te brengen bij de neef van zijn vader, met name verzoeker. Sowieso kan deze oude visumaanvraag van zijn neef geen twijfel doen ontstaan over de echtheid van de afstammingsband tussen verzoeker en zijn kinderen die de visumaanvraag indienden. Ook met betrekking tot fraude die een Guineese vrouw wou plegen door met de verblijfskaart van verzoekers echtgenote naar België te reizen, dient te worden vastgesteld dat dit niet kan leiden tot een twijfel aan de afstammingsband. Verzoekers echtgenote heeft de diefstal van haar verblijfskaart aangegeven, had niets te maken met de fraude en heeft een duplicaat ontvangen van de gemeente. Zij werd ook nooit ondervraagd of vervolgd omwille van deze feiten. Gezien zij niets met deze fraude te maken heeft, kan dit dan ook geen aanleiding geven tot twijfel aan de echtheid van de afstammingsband. Bijgevolg werd artikel 28, § 2 van het WIPR geschonden

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 40 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het WIPR, alsook naar de redenen waarom de afgifte van een visum wordt geweigerd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers kinderen dienden een visumaanvraag in voor een gezinshereniging met hun vader. Verzoekers dienden aldus hun afstammingsband aan te tonen. Het determinerend motief van de bestreden beslissing betreft dan ook dat de afstammingsband onvoldoende bewezen is daar slechts voor S.T.S. een uittreksel van een geboorteakte werd neergelegd en voor S.A.M. helemaal geen geboorteakte werd neergelegd. Verder stelt de bestreden beslissing dat *“het onmogelijk is op basis van een uittreksel van geboorteakte de afstammingsband vast te stellen.”*

Met betrekking tot S.A.M., betreft het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat het administratief dossier geen geboorteakte van S.A.M. bevat. Verzoeker stelt dat de originele uittreksels van de geboorteakten van beide kinderen werden neergelegd en dat zonder deze aktes de ambassade de visumaanvragen nooit zou aanvaard hebben. Ondanks dat verzoeker bij zijn verzoekschrift van beide kinderen een kopie voegt van de uittreksels van de geboorteaktes, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het een blote bewering betreft. Het bijvoegen van deze kopieën vormt op zich geen bewijs dat het originele geboorte-uittreksel van S.A.M. werd neergelegd op de ambassade. Het administratief dossier bevat geen uittreksel, noch een afschrift van de geboorteakte van S.A.M., zodat de bestreden beslissing terecht motiveert dat *“het administratieve dossier geen geboorteakte van S.A.M. bevat”*.

Met betrekking tot het uittreksel van de geboorteakte van S.T.S. stelt verzoeker dat een originele akte nooit wordt meegegeven, dat het telkens een uittreksel of letterlijke kopie betreft. Verweerder antwoordt in zijn nota dat een uittreksel onvoldoende is voor het verkrijgen van een visum en dat het moet gaan om een letterlijk afschrift van de geboorteakte. Ook al stelt de bestreden beslissing dat de aanvraag is ingediend op grond van een uittreksel van de geboorteakte en niet op basis van een originele akte, spreekt het voor zich dat nooit een origineel kan worden verkregen doch hoogstens een letterlijk afschrift. Uit het feit dat de bestreden beslissing verder specificeert dat een uittreksel onvoldoende is en dat verweerder in zijn nota stelt dat een letterlijk afschrift vereist is, blijkt duidelijk dat verwerende partij voor het vaststellen van de afstammingsband een letterlijk afschrift van de geboorteakte vereist en geen uittreksel, noch een origineel. Verweerder communiceert hierover ook openlijk en duidelijk. Verweerder verwijst op zijn website naar de website van Buitenlandse Zaken, die als voorwaarde voor het verkrijgen van een visum gezinshereniging met een Belg uitdrukkelijk stelt dat een letterlijk afschrift van de geboorteakte wordt vereist.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitevinding en – appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden voor een visum gezinshereniging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en de overlegging ervan vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad enkel een wettigheidstoezicht. Uit het voorgaande volgt derhalve dat verweerder kan oordelen dat een uittreksel van een geboorteakte (beknopte versie van de geboorteakte) onvoldoende is en een letterlijk afschrift van de geboorteakte (een letterlijke kopie van de geboorteakte) eisen. Evenwel dienen zij redelijk te blijven en alternatieve bewijzen te aanvaarden wanneer wordt aangetoond dat de overlegging van dit stuk onmogelijk is. In casu toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk is een afschrift van de geboorteaktes van zijn kinderen te verkrijgen en biedt

verweerder een alternatief aan, met name het afnemen van een DNA-test zodat de afstammingsband onomstotelijk kan worden vastgesteld. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om een letterlijk afschrift van de geboorteakte te eisen voor beide kinderen.

Deze motieven volstaan om de beslissing te schragen. Verzoekers kritiek op de motieven betreffende de frauduleuze praktijken en artikel 27 van het WIPR, betreft dan ook kritiek op overtollige motieven, dat niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10, eerste alinea van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van artikel 23 van de Grondwet.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing het recht van de vader en zijn kinderen om zich te herenigen op het Belgische grondgebied teneinde een gezinsleven te kunnen leiden, koppelt aan de voorwaarde van een genetische test die de afstammingsband kan vaststellen, terwijl verzoeker bij de aanvraag reeds de nodige documenten heeft neergelegd die volgens de wet de afstammingsband kunnen vaststellen. Verzoeker meent aldus dat de bestreden beslissing een onnodige voorwaarde toevoegt aan het recht om zich te herenigen met zijn kinderen. Tevens is verzoeker van oordeel dat deze bijkomende voorwaarde een inbreuk uitmaakt op zijn privéleven, daar het privéleven de geheimhouding impliceert van gegevens die behoren tot persoonlijke levenssfeer van een persoon. Genetisch onderzoek kan alleen in het kader van zware misdrijven of voor het vaststellen van afstammingsbanden om medische redenen. Hoewel artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet een genetische test in het kader van het Vreemdelingenrecht een wettelijke basis kan geven, is dat in casu niet het geval gezien de visumaanvraag gebaseerd is op oud artikel 40 en niet op artikel 12 van de Vreemdelingenwet. Gezien een genetische test niet bij wet is voorzien, betreft het een schending van artikel 8, tweede alinea van het EVRM, daar noch de noodzakelijkheid, noch de proportionaliteit van de ingreep zijn aangetoond. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing het evenwel voorstelt als een keuze voor verzoeker, doch in de praktijk is het verkrijgen van een visum onmogelijk bij weigering van de test, zodat de 'keuze' van verzoeker retorisch is. Bovendien is het voor de kinderen een onmogelijk opgave zich naar de ambassade 400km van hun verblijfplaats te begeven, nu de bloedafname plaats vindt in de ambassade van Dakar en niet op het Consulaat van Conakry en hun nonkel die hen helpt bij hun contacten met de ambassade voor meer dan een jaar het land verlaten heeft. Uit dit gegeven samen met de hoge kosten van deze testen, kan volgens verzoeker worden besloten tot een schending van artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag dat voorschrijft dat de verdragsstaten, aanvragen van kinderen en hun ouders om een land binnen te komen voor gezinshereniging, met welwillendheid, menselijkheid en spoed dienen te behandelen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de

bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat de bestreden beslissing terecht concludeert dat verzoeker er niet in slaagt om de afstammingsband met zijn kinderen aan te tonen. Ook uit de feitelijke situatie blijkt niet dat verzoeker een gezin vormt met zijn veronderstelde kinderen, gezien zij in Guinea wonen bij hun grootouders en verzoeker met zijn gezin hier in België verblijft. Gelet op het feit dat er geen sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, is er ook geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven. Verzoeker stelt kort samengevat dat ook zijn privéleven geschonden wordt doordat van hem geëist wordt dat een DNA-test wordt afgenomen voor het vaststellen van de afstammingsband, terwijl deze niet door de wet is voorzien. De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe visumaanvraag.

Overwegende dat betrokkenen hiertoe reeds de toestemming gegeven hebben (ondertekenen van de bijlage 2), kan de procedure worden opgestart.(...)”

Los van de vraag of verzoeker niet eerder een schending van zijn privacy bedoelt, dient te worden vastgesteld dat de voorgestelde DNA-test slechts een mogelijkheid betreft die geopperd wordt door de bestreden beslissing, met name als een oplossing voor hoe de partijen op een andere wijze dan met een letterlijk afschrift van een geboorteakte de afstammingsband op voldoende zekere wijze kunnen laten vaststellen. Het betreft echter geen verplichting, uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat in de eerste plaats een letterlijk afschrift van de geboorteakte wordt gevraagd en dat dit kan volstaan om de afstammingsband vast te stellen en een visum toe te kennen. Daar verzoeker zijn kinderen geen letterlijk afschrift van een geboorteakte naar voor te brengen, wordt een alternatief voorgesteld. Dit betreft echter geen verplichting. Dit blijkt ook uit het feit dat verzoeker en zijn kinderen expliciet hun toestemming moeten geven voor het afnemen van deze test. Indien verzoeker van mening is dat dit zijn privacy te veel schaadt, heeft hij de mogelijkheid om deze test te weigeren. Bovendien hebben verzoekers kinderen gekozen om een visumaanvraag in te dienen en is het bijgevolg in hun eigen belang dat de afstammingsband zo snel mogelijk onomstotelijk komt vast te staan. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker en zijn kinderen reeds de toestemming gaven tot het afnemen van deze test, zodat niet kan worden ingezien hoe een vrije keuze en een expliciete toestemming kan leiden tot een schending van het privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het gezinsleven of van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een schending inroept van artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop dat artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd.

Verzoeker kan de rechtstreekse schending van artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig opwerpen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker en zijn kinderen zelf hebben ingestemd met het afnemen van de genetische test, zodat zij nu niet kunnen opwerpen dat verweerder van hen het onmogelijke verlangt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 23 van de Grondwet betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van dit artikel zou bestaan, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grief betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 44 en 61 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onterecht aan verzoekers kinderen het verblijfsrecht op grond van (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet weigert, daar zij hun afstammingsband rechtsgeldig hebben aangetoond met hun originele geboorteaktes die werden gelegaliseerd. Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met de artikelen 44 en 61 van het Vreemdelingenbesluit kent de kinderen van verzoeker, met name een Belg, automatisch een verblijfsrecht toe, louter op het voorleggen van het bewijs van hun afstammingsband.

Verzoekers middel faalt in feite, daar uit de bespreking van het tweede middel reeds duidelijk naar voor gekomen is dat de bestreden beslissing terecht concludeerde dat verzoeker er niet in slaagt om de afstammingsband aan te tonen daar een uittreksel van een geboorteakte onvoldoende is en een letterlijk afschrift van de geboorteakte dat wordt vereist, niet werd neergelegd. Verzoeker stelt terecht dat de artikelen 40 en volgende, juncto het Vreemdelingenbesluit, vereisen dat het bewijs van de afstammingsband dient te worden voorgelegd vooraleer er een verblijfsrecht op grond van deze artikelen kan worden toegekend. In casu dient te worden vastgesteld dat de kinderen van verzoeker niet hebben aangetoond te voldoen aan deze voorwaarden en er bijgevolg ook geen schending kan zijn van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.